

Hüüdja Hääl

September 2018

Jumala Sõna kuukiri

Sinu õigus on nagu Jumala mäed, su
kohtuotsused on nagu suur ürgvesi;
Issand, sa päästad inimesi ja loomi. Ps 36:7

Mina kasvasin lapsi ja lasksin neil sirguda suureks, aga nemad astusid üles mu vastu. Härg tunneb oma peremeest ja eesel oma isanda sõime, aga Iisrael ei tunne, mu rahvas ei taha mõista (Js 1:2,3).

Kuuleme siin Issanda häält; see ei värise pahandumisest, vaid kibedast nutust. Need sõnad väljendab isasüda, halvaks peetud ja hüljatud armastus.

Kui käsitamatul viisil suhtutakse Jumala armastusse! Isegi härg ja eesel tunnevad oma peremeest, kuid Jumala rahvas ei tunne Issandat. Ja ometi on ta kasvatanud üles lapsi, kes on saanud suureks, kaitsnud neid ja kulutanud neile ande. Kuid sellest hoolimata „nad ei tunne; tema rahvas ei taha mõista”!

Ei, Issand; mina ei taha kuuluda nende hulka, kes ei tunne Sind. Sinu armastus on minu võitnud. Nii nagu eesel on isanda kasutada ja kuuletub oma isanda tahtele – nii tahan mina teeneda Sind ja kuuletuda Sinule ning Sina tead, et olen sinu oma.

FREDRIK WISLØFF

SISU

D. Prince. KUIDAS MINNA LÕPUAEGADELE VASTU.....	3
A. Miettinen. ÄRKAMISE OLEMUSEST.....	11
M. Vilponen. AZUSA.....	137-144
J. Meyer. USALDAN JUMALAT	19
I. Skaro. DWIGHT L. MOODY....	29

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 9 (360) 2018.
Kahekümne üheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÕLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Hääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

SEPTEMBER

Nr 9 (360)

2018

Kuidas minna lõpuaegadele vastu ilma hirmuta – I

Tiituse 2:11-14: *"Jah, Jumala arm on ilmunud päästvana kõigile inimestele ja kasvatab meid, et me, öeldes lahti jumalakartmusest ja ilmalikest himudest, elaksime praegusel ajal mõõdukalt ja õiglaselt ja jumalakartlikult, oodates õndsas lootuses täitumist ning suure Jumala ja meie Päästja Jeesuse Kristuse kirkuse illumist. Tema on loovutanud iseenda meie eest, et meid lunastada kõigest ülekohtust ja puhastada endale pärisrahvaks, innukaks headele tegudele."*

Minu teemaks on: "Kuidas minna lõpuaegadele vastu ilma hirmuta?"

Piibel räägib lõpuaegadest selle esimestest lehekülgedest kuni Ilmutuse raamatuni.

Paar päeva tagasi olin arsti vastuvõtul regulaarses kontrollis. Arst ja kaks õde küsisid minu käest: "Mida te arvate maailma hetkeolukorrast?"

"Ma arvan, et elame lõpuajal." Minu üllatuseks arvasid kõik kolm sama, et just nii see ongi. Üllatav.

Räägin nüüd sellest, kuidas oleme eelnevalt kuulnud prohvetearingutest, mis ütlevad, et lõpuajad on tõsiste katsumuste ajad. Meie ees on arvatavasti kogu inimkonna suurimad kannatused ja proovilepanekud.

Loetlen mõningaid Piibli

ennustusi lõpuaegade kohta ning annan seejärel nõu, kuidas minna sellele ajale vastu ilma hirmuta.

2Tm 3:1 kirjutab Paulus Timoteosele: "*Aga see olgu sul teada...*" Jõuline soovitus. Peame olema teatud asjades kindlad, kuid seda ei tohi unustada, et „*viimseil päevil tuleb raskeid aegu*".

Kreekakeelne sõna, mis on siin tõlgitud kui "raske", esineb Uues testamendis vaid ühe korra, salmides, kus räägitakse kahest mehest, keda kurjad vaimud vaebasid ning kes tulid Jeesusele vastu Genetsareti järve idapoolsel küljel.

Selles salmis on kasutatud sõna "vägivaldne". Need mehed olid üsna vägivaldsed. Piibel ütleb järelikult, et viimsetel päevadel on tulemas vägivaldsed ajad. See on minu arvates täpsem tõlge kui "rasked ajad". Paulus põhjendab, miks lõpuajad saavad olema keerulised. Sellepärast et inimloomus, eetika ja moraal on kadunud.

Ta loetleb 18 moraalset patu, mis inimesi sel ajal iseloomustavad. Kolm nendest on sellised, mida inimesed armastavad. Nad armastavad

vaid iseennast, teiseks raha ja kolmandaks armastavad nad rohkem naudinguid kui Jumalat.

Piibel osutab eksimatu täpsusega inimkonna suurele põhiprobleemile, mis on ka sellel maal selgesti nähtav – inimesed armastavad üksnes iseennast. Enesearmastus on lõhkunud abielusid, perekondi, kogudusi ja kogu ühiskonda tervikuna.

Suhtumine on selline: "Mina tahan seda. Mul on ükskõik, mida sina tahad. Mina teen nii, sina võid tegutseda omal viisil. Tean, mida ma tahan, ja ma ka saan selle."

Selline suhtumine lõhub perekondi, perekondade lagunemine viib aga ühiskonna langusele ja igasuguse ühiskondliku korra lõpuni.

Teine kirjakoht, kus meid hoiatatakse lõpuaegade sündmuste suhtes, on Mt 24:7-13. Jeesus räägib sünthesisalvest, mis on Jumala maa-pealse kuningriigi alguseks. Jumala kuningriiki pääseb vaid ühe tee kaudu. Sellele teele ei saa poole pealt hüpata, vaid sinna peab sündima.

Jeesus ütleb: "Kui inimene

ei sünni uuesti, ei saa ta jumalariiki näha ega pääse ka sinna sisse." See ei puuduta vaid üksikuid inimesi, vaid kogu maailma tervikuna. Maailm võib jumalariiki pääseda vaid sündimise abil. Mt 19. peatükis nimetab Jeesus seda uue maailma sündimiseks või taastamiseks.

Kuid kõigile sünnitustele eelnevad sünnitusvalud. Mt 24:7-13 loetleb Jeesus, milles need sünnitusvalud seisnevad. Kõigepealt tõusevad riigid üksteise vastu.

On huvitav kokkulangevus, et kreekakeelne rahvast tähistav sõna on "ethnos", millest tuleb ka väljend "etniline konflikt", millest kuuleme uudistes sageli.

Järgmisena tõuseb riik riigi vastu, mis tähendab minu arvates poliitilisi sõdu. Kõikjal on näljahäda, epideemiad ning maavärinad. Ja nüüd kõrvad kikki: kõik rahvad vihkavad ja kiusavad kristlasi taga. Vastasseisu tõttu taganevad paljud kristlased seetõttu usust ning reedavad üksteist, et oma elu päästa. Tõuseb valeprohveteid.

Kui paljud teist, kes on sellel maal vähemalt 10 aastat

elanud, on minuga nõus, kui ma väidan, et kurjus on kasvanud? Ja siis öeldakse, et paljude kristlaste armastus jaheneb. Kreeka keeles on vastav sõna "agapé", mis kirjeldab jumalikku armastust.

Siis räägitakse vastupidavusest. Jeesus ütleb: "Kes lõpuni vastu peab, see pääseb." Algne tekst on veel täpsem: "Kes on pidanud lõpuni vastu, pääseb." Praegu oled sa küll päästetud, kuid et selles püsida, pead lõpuni vastu pidama.

Kordan lõpuaegade märgid üle ilma kommentaarideta, kuna need on väga olulised. Rahvas tõuseb rahva vastu, riik riigi vastu, näljahäda, katk e. epideemia, maavärinad, kõik riigid kiusavad taga ning vihkavad kristlasi, paljud kristlased taganevad usust ja reedavad üksteist, ilmub palju valeprohveteid, kurjus kasvab, mitme kristlase armastus jaheneb ning lõpuks: peame lõpuni vastu pidama.

Usun, et olete minuga nõus, kui ütlen, et väljavaated pole just eriti roosilised. Olen Piiblist õppinud objektiivsust. Hakkasin 52 aastat tagasi Piiblit uurima, kui otsustasin

välja uurida, mida Piibel tegelikult ütleb, kõrvaldades inimeste arvamuse ja vaba tõlgenduse ning eriti oma eelarvamusel.

Kõigil on eelarvamusi isenda, haiguste, koguduste, riikide, teoloogia ja kes teab veel mille suhtes. Kuid kui tahad tõesti kuulda, mida Jumal oma sõnas ütleb, pead kõik selle maha panema ning oma südame ja meeled alandlikkuses avama Jumalale.

Olen sageli oma kuulajatele öelnud, et kui te pole hämmastunud, siis te pole Piiblit tegelikult lugenud, sest Piibel on hämmastav raamat. Kui te pole kunagi olnud šokeeritud, siis te pole Piiblit lugenud, sest Piibel on šokeeriv raamat.

Vastan oma küsimusele: "Kuidas minna lõpuaegadele vastu ilma hirmuta?" Ilmutuse raamatu põhjal.

Mul pole tabelit ega tõlgendamise metoodikat, ka ei ürita ma prohvetearvamusi tõlgendada. Võtan sellise hoiaku, et olen avatud, kui Jumal tahab meile midagi näidata.

Aastate jooksul on ta mulle paljusid asju näidanud.

Ilmutuse raamatu esimesed salmid on lõpuaegade mõistmise võtmekohad. Kui me ei alusta Ilmutuse raamatust, siis vaenlase jõud võivad meid purustada.

Minu tõlgendus algab Ilmutuse 1:10-17, kus Johannes ütleb:

„Ma olin vaimus Issanda päeval ning kuulsin enese taga valju häält, otsekui pasunat, mis ütles: „Mida sa näed, kirjuta raamatusse ning saada neile seitsmele kogudusele: Efesosse ja Smürnasse ja Pergamoni ja Tüatirasse ja Sardesesse ja Filadelfiasse ja Laodikeiasse.”

Ma pöördusin ümber vaadata seda häält, kes rääkis minuga. Ja kui ma olin pöördunud, siis ma nägin seitset kuldambijalga...”

Kui Jumal ilmub kellelegi Ilmutuse raamatus, siis ilmutuse saanud isiku tähelepanu ei pöördu kohe Jumala isikule. Tundub, et me ei kannataks Jumalat otse kohata. Niisiis näeb Johannes kõigepealt seitset lambijalga ja lampi.

Johannes jätkab: "... ning lambijalgade keskel kedagi, kes oli Inimese Poja sarnane

ja kellel oli üll pikk kuub, vöötatud rinde alt kuldvööga. Aga tema pea ja juuksed olid valged nagu valge vill, nagu lumi, ning tema silmad nagu tuleleek, ning tema jalad olid vasemaagi sarnased, kui see on hõõguvas ahjus, ning tema hääl oli otsekui suurte vete kohin. Tal oli paremas käes seitse taevatahte ning tema suust välkus vahe kaheterane mõõk ning tema palged olid otsekui päike, kui see paistab oma väes. Kui ma teda nägin, langesin ma tema jalge ette nagu surnu."

Tundub, et see oli Johannese võimsaim maa-pealne kohtumine Jeesusega, intiimsem, kui ühelgi teisel apostlil oli olnud. Johannes oli ju see jünger, kes toetas end Jeesuse rinnale pühaõhtusöömaajal ja küsis: "Kes meist on äraandja?"

Jeesuse ülestõusmise järgselt oli Johannes üks neist, kes nautis Galilea mere rannal koos Jeesusega hommikueinet. Nüüd ilmus Jeesus Johannesele täiesti teisel viisil. Ilmutus oli niivõrd vägev, et Johannes kukkus Jeesuse jalgade ees kokku. Milline see ilmutus siis päriselt oli?

Minu vastus on: Johannes kohtas Jeesust kui kohtumõistjat. Kirikutes räägitakse palju sellest, et Jeesus on vabastaja, kuid vähe sellest, et ta on kohtumõistja. Ta on kõikide inimeste kohtumõistja. Ta mõistab kohut koguduse ning kõigi surnute üle. On oluline mõista, et Jeesus on kohtumõistja.

Nägemus oli hirmutav. "... ning tema silmad nagu tuleleek, ning tema hääl oli otsekui suurte vete kohin, tema suust välkus vahe kaheterane mõõk ning tema jalad olid vasemaagi sarnased."

Kõik need salmid kirjeldavad erinevaid kohtumõistmisi. Kui Johannes kohtas kohtumõistjat, langes ta Jeesuse ette otsekui surnu. On oluline mõista, et me kõik seisame ühel päeval Jeesuse kui kohtumõistja ees.

Vaatame hetkeks 2 Kr 5:10: "... sest me kõik (kõik kristlased) peame saama avalikuks Kristuse kohtujärje ees, et igaüks saaks kätte, mida ta ihus olles on teinud, olgu head või halba."

On vaid kaks kategooriat. Mis pole hea, on paha, vahevariante Jumala väärtussüsteemis pole.

Paulus jätkab: "*Teades nüüd, mis on Issanda kartus, me püüame veenda inimesi uskuma.*"

Kui paljud meist on õppinud Issanda kartust tundma? Kui paljud räägivad oma jutlustes jumalakartusest? Jeesuse nägemine oli nii võimas kogemus, et Johannes langes maha otsekui surnu.

Johannes jätkab: "*Ning tema pani oma parema käe mu peale ja ütles: "Ära kardada! Mina olen Esimene ja Viimne ja Elav. Ma olin surnud, ning ennäe, ma elan igavesest ajast igavesti ning minu käes on surma ja surmavalla võtmed."*

Jeesus pole pelgalt kohtumõistja, vaid kõige halva, patu, surma, Saatana ja põrgu võitja.

Ta on lõplik Võitja ning tema võit on täielik. Jeesus ei läbinud seda kõike iseenda pärast, sest ta on alati olnud võidukas. Ta samastus meiega, et ta võiks võtta koha meie asemel, viies meid koos endaga võidusse. See on Jumala arm.

Järgmisena on oluline: Ilmutuse raamatu seitse lampi lambijalal on seitse

kogudust. Johannes nägi Jeesust seisvat seitsme koguduse keskel. Peame mõistma, et kogudus on läbi ajaloo olnud Jumalale tähtis.

Tsiteerisime äsja: "*... et puhastada meid endale pühaks rahvaks, kes kogu oma jõust teeb head*" (ingl k).

Jumala hoolitsuse tähtsaim objekt on kogudus. Mitte rahvad, poliitikud või sõjapealikud, vaid tema kogudus. Peame mõistma, et oleme tema hoolitsuse nimekirjas esimesed. Kui me seda ei mõista, siis tekib meil kergesti hirm.

Johannes nägi kõigepealt Jeesust koguduste keskel jalutavat, mis viitab sellele, et ta käis neid kontrollimas. Peatüki lõpus ütleb Jeesus: "*Nende seitsme taevatähe saladus, mida sa näed mu paremas käes ja nende seitsme kuldambijala saladus on see: seitse tähte on seitsme koguduse inglid...*" (ütleksin pigem preestrid), "*ja seitse lambijalga on seitse kogudust.*"

Igaüks, kes on evangeeliumi kuulutamise töös: pastorid, evangelistid, õpetajad, prohvetid, peavad meeles pidama, et Issand hoiab meid oma

paremas käes. Mõtle sellele! Me oleme tema paremas käes.

Ilmutuse raamatu 2. ja 3. peatükis on kirjad seitsmele kogudusele. Ma ei peatu siin pikalt, kuid tuletan meelde, et iga kiri saadeti kogudusele. Kirjade sisu kuulsid vaid need, kes olid koguduse liikmed. Usun, jättes erandid kõrvale, et Jumal ootab, et iga usklik oleks pühendunud koguduse liige.

Kui Ilmutuse raamatu kirjad saadetakse teele nüüd, siis need teie hulgast, kes ei kuulu kogudusse, ei kuuleks kunagi kirjade sisu. Kirjad saadeti ainult kogudustele, kuid samal ajal puudutasid need igaühte. "*Kui keegi kuulab Minu häält...*" Koguduse nimekirjas olemisest ei piisa. Peame olema võimelised kuulma Issanda häält.

Jeesus ütleb viiele kogudusele seitsmest: "*Ma tean su tegusid.*"

Minu kasutatud *King Jamesi* tõlkes on need sõnad esitatud seitse korda. Uutes algtekstile lähemal olevates piiblitõlgetes esinevad need sõnad viis korda.

Vähemalt viis korda ütles Jeesus: "*Ma tean sinu tegusid.*" Need sõnad on märkimisväärsed.

Ta ei öelnud: "Ma tean teie koguduse motot," "Ma tean teie usutunnistust," või "Ma tean teie koguduse teenistuse päevakava." Vaid ta ütles: "Ma tean su tegusid." Tähtis pole mitte see, mida räägime, vaid see, mida teeme. Seitsmest kogudusest viiele oli Tema sõnum: "Paranda meelt!"

Vahel on minult küsitud: "Kas kristlased peavad meelt parandama?" Noh, vähemalt viis kogudust seitsmest vajab meelesparandust. Vastavalt sellele arusaamale, mis mul on tänapäeva kogudustest, ei usu ma, et see suhe meelesparandusse oleks teistsugune. Arvan, et suhe on seitse seitsmest.

Pidage meeles, et meelesparandus on kõige alus. Kui hiilite sellest mööda, ei saa te iial omada tõelist usku. Võite otsida ja paluda Jumala õnnistusi, kuid neid ei tule, sest meelesparandus on jäänud tegemata.

Kui Ristija Johannes rajas Jeesusele teed, oli tema sõnumiks: "Parandage meelt!" Kui Jeesus hakkas avalikult kuulutama, olid tema esimesed sõnad: "Parandage meelt ning uskuge evangeeliumisse!"

Nelipühi päeval, kui uskma-

tud küsisid Peetruse käest: "Mida me peame tegema?", vastas Peetrus kõigepealt: "Parandage meelt ja võtke vastu ristimine." Ristimine ilma meeleeparanduseta on aja raiskamine.

Paulus ütles Efesose vaneimatele: "Ma õpetasin teid avalikult ja kodasid mööda pöördumist Jumala poole ja usku meie Issandasse Jeesusesse."

Olen sageli nõustanud kristlasi nende probleemides. Olen märganud, et hingehoid töötab vaid teatud maani. Vahel tundub, et oleks kasulikum ajada kurje vaime välja, kui tegelda hingehoiuga.

Mõistsin, et vähemalt pooled kristlaste probleemidest tulenevad sellest, et nad pole iialgi meelt parandanud. Kui te võitlete kristlastena oma probleemidega, teen teile ettepaneku end läbi katsuda ja mõelda, kas olete tõsiselt meelt parandanud. Pöörduge ära kõigest, mis pole Jumalale meeleepärane ning alistuge tingimusteta Jumalale.

Ilmutuse raamatu kirjades on mitmeid tähtsaid elemente. Kõigepealt tunnustatakse selle eest, mis on hästi, siis tuleb korrigeering selle suhtes, mis on valesti, ja siis

hoiatus kohtumõistmise eest.

Pange tähele, et töötused puudutavad vaid teatud tüüpi inimest. Kas teate, millist? Seda, kes võidab. Uues testamendis pole töotusi kaotajatele.

Rm 12:21 meenutab Paulus meile: "*Ära lase kurjal võitu saada enese üle, vaid võida sina kuri heaga!*"

Meil kõigil on vaid kaks võimalust. Kas võita vaenlast või saada ise lüüa. Ainus viis kurja võitmiseks on headus.

Ilmutuse raamatu 21:7 ütleb Jumal ise: "*Võitja pärib selle kõik ning mina saan temale Jumalaks ja tema saab minule pojaks.*"

Ei Uues testamendis ega ka kogu Piiblis pole töotusi nendele, kes ei paranda meelt.

Liigume koguduste juurest edasi 4. peatüki juurde. Lugesime seda koos Rutiga hommikul, nagu meil on kombeks. Mind puudutas selles tekstis kirjeldatav au niivõrd sügavalt, et mul tulid pisarad silmi ning ma ei suutnud lugeda.

Prillidega, mida ma hea meelega ei kasuta, on see lugu, et pisarad teevad klaasid uduseks. Rutt puhastab mu prille. Kuid hetkel on kõik hästi.

Ilmutuse raamatu 4. peatükk on eriti oluline. Kui hüp- pad sellest üle, ei liigu sa õiges suunas. 4. peatükk rää- gib kogu universumi trooni- saalist.

Loeme esimesi salme: *"Pärast seda ma nägin, ja vaata: taevas oli avatud uks, ning sama hääl, mida ma olin kuulnud enesega rääki- vat otsekui pasun, ütles: "Tule siia üles ja ma näitan sulle, mis peab sündima pärast*

seda!" Sedamaid olin ma vai- mus. Ning ennäe, taevas seisis troon, ja keegi istus troonil."

Mida nägi Johannes esime- sena? Trooni. Jällegi ei suut- nud Johannes kohe vaadata teda, kes istus troonil, kuid selle peatüki oluline sõna on "troon".

DEREK PRINCE

Ärkamise olemusest

Räägime ärkamisest, mis on mind palju puudutanud, kuna elan just praegu ärkamises Filipiinidel. Soovin rääkida näiteid sellest, mis on ärka- mine ja mida see ei ole.

Olen uurinud vanu ärka- mise meistreid, seda kuidas Jonathan Edwards on saavu- tanud edu, kes on öelnud, et üksnes sihipärane Jumala sõna kuulutamine ja Jumalale meelepärane kristlik elu annab väärtuse mis tahes vai- mulikule liikumisele. Kõik muu ei kuulu põhimõtteliselt asja juurde.

Mõni on arvanud, et ärka- mise tunnuseks on ühtsus ja loomulikult oleks see soovitatav

igas ärkamises. Kahjuks on tõelisus teistsugune. Ärka- mised toovad varem või hil- jem erimeelsusi ja lahkmeel- lased lähtuvad peamiselt kahest allikast.

Ka Soomes on tajutav see, et me oleme eraklikud oma loomuselt. Me ei saa koos hakkama ja seetõttu on meil nii palju erinevaid kogudusi, kuna ei suuda ühineda tegut- sema ühise eesmärgi nimel.

Kui ärkamiste tunnusteks oleksid autentsed Uue testamendi sündmused, mis toimusid apostlite ajal, põh- justab see kindlasti väga võimsa reaktsiooni. Mõned lihtsalt ei soovi mingil põh-

jusel sellist ärkamist vastu võtta. Tulgu see vaikselt, tormituulega või vaikse tuulesahinaga, sellega lihtsalt ei nõustuta. Alati leidub hulk ainuõige õpetusega pühasid, kes ründavad Jumala antud ärkamist.

Vastasseisud on toimunud läbi ajaloo ja me pole selles sugugi erilisemad. Kui ärkamine ilmneks meie rahva hulgas, ärkavad variserid kohe. Vasturünnak on saabunud kõikidele, kes on olnud eeskäivad pioneerid või keda Jumal on kasutanud ärkamise meistritena.

See on juhtunud nendega siis, kui nad on astunud vaimulikkude, mis on tegelikult astumine sellesse algupärasesse, mille Jeesus ja apostlid andsid meile eeskujuks. Algne jumalateenimise viis on hüljatud. Saab toimuda üksnes tagasipöördumine Jumalale meelepärase tegevuse ja ärkamise juurde.

Reformaatoritest võiks nimetada Jan Husi, kes oli sügavalt mures selle pärast, kuhu kirik oli oma usus langenud. Tema arvates kiusas kirik taga algset usku ja selle eesmärke. Hus tegutses aastatel 1371 – 1415.

Sellel perioodil valitses mitu paavsti – täna on meil üks paavst, – kes kõik väitsid, et nad on tõelised isad kirikule ja süüdistasid üksteist. Kirik oli suurim maahaldaja ja makse koguti vaestelt talupoegadelt. Raha oli kiriku jumal ja selle juhtkond elas patust, kes samal ajal oli teadmatuses Piibli sõnumist.

Hus kuulutas kogu seda kiriku pattu avalikult Bethelemi kiriku kantslist, mis oli tema asukoht. Uus-bohemialastest kuulajatele meeldis see jutlus, kuid mitte katoliku kirikule. Seetõttu suri Hus märtrisurma üksnes selle pärast, et ta teadis tõde ja soovis muutusi algse suunas, millest kirik oli ammu loobunud, kuigi elati 14. sajandil.

Oli ka teisi, kes olid emakiriku vastu ja tahtsid seda reformida nagu Martin Luther, Zwingli ja Jean Calvin. Kõik nad sattusid hüljatute nimekirja.

Vastasseisu ei esinenud üksnes rooma kirikus vaid ka anglikaani kirikus tõusis mässumeelsus. Need olid William Tyndale, Latimer ja Ridley ning Thomas Cranmer, kes samuti nagu Hus, põletati traagiliselt.

Mõtelge sellele, et tänased usklikud peavad tagakiusuks seda, kui keegi naaber või kirikuisa räägib neist halba. Meil enam ei põletata, aga neil meestel oli tõeliselt traagiline lõpp. Polnud kerge olla reformaator, kes kaotas elu üksnes selle pärast, et ta võitles tõe eest.

Kahjuks olid mõned reformaatorid ka teineteise vastu, kes soovisid teha veel suurema uuenduse nagu näiteks Calvin oli vahendiks Michael Servetuse vastu. Samuti kiusas Luther taga heatahtlikke anabaptiste. Ei olnud rahu ka nende meeste vahel.

Nii toob ärkamine ka negatiivseid ilminguid ja kibedaid kogemusi ning reaktioone nagu koguduste lõhenemine. Selliseid ilminguid juhtub ka tänapäeval. Kindlasti on mõned teist seda kogenud. Me ei ole muutunud. Kui tõuseb ärkamine, tõusevad ka selle vastased.

Seitsmeteistkümnendal sajandil oli selline liikumine nagu puritaanid, kes hüljati inglise reformeeritud kiriku poolt üksnes selle pärast, et puritaanid soovisid ülistust. Nad taotlesid, et ei oleks näh-

taval kujusid ega pilte ja nende peamiseks tegevuseks oli Jumala sõna kuulutamine. Kõik muud traditsioonid ja korraldused tulnuks nende arvates ära jätta.

Ilmselgelt see ei läinud läbi ja sellest sai kirikuvaenlane number üks. Igal ajastul leiti oma vaenlane, oma reformaator, kelle vastu tõusti. See põhjustas pikki pagendustekondi Ameerikasse, mida peeti vaimulikult vabaks maaks. Näiteks Whitefield jutlustas avatud taeva all. John Wesley jutlustas tänavatel ja aegade ääres. Neile oli see vabaduse ilming, mida nad mujal ei tohtinud teha.

Kirik viidi välja müüride vahelt sinna, kus rahvas oli. See oli tavaline evangeliseerimise viis, mida praktiseerisid ka apostlid. Aga sel ajal tundus see skandaalne.

John Wesley kujundas metodistide ühenduse ja läkitas teenistusse hulga jutlustajaid, kes kuulutasid evangeeliumi kõikjal. Kuigi John Wesley oli kuni surmani anglikaani kiriku liige, kujundas ta metodisti kiriku laadi avalikust jutlustamisest. Metodistidest sai alguse Päästearmee.

Avalikku jutlustamisviisi tänavatel, teedel ja aedade ääres oleme tõhusalt kasutatud Filipiinidel. Noortegrupid lähevad inimeste juurde bambusmajadesse, koputavad ustele, kohtuvad inimestega tänaval, küsivad luba neid õnnistada, kuulutavad evangeliumi ja kõik meie kooli õpetajad – meil on 7 kooli ja 8 kogudust – on aktiivselt valinud välismisjoni tegevuse, kuna nende südames on need lapsed ja täiskasvanud, kes elavad džunglis või mägedel ega pääse sealt kunagi koosolekutele või kogudusse.

Nad otsustasid viia kiriku sinna, mis pole sugugi lihtne. Seal on troopiline niiske kuumus. Nad peavad ületama jõgesid, sildasid ja ohtlikke teid. Kui nad lähevad, esineb seal ohtlikke slummipiirkondi. Vahel peavad nad liikuma ka kanalisatsiooni süsteemides, kus pahkludeni või põlvini on midagi supitaolist. Kuid nad lähevad ka ühe lapse pärast.

Mina olin hiljuti nii õnnelik, kui sellise piirkonna külast tuli veoautoga kohale suur rühm inimesi, kes soovisid saada päästetud üksnes seetõttu, et õpetajad olid käi-

nud nende juures korra nädalas õpetamas Piibli sõnumit, mis oli läinud neile südamesse. Kui keegi seemet ei külva, ei saa keegi tulla ka lõikama. Ärkamine on liikunud edasi jalgsi töö kaudu.

Kui ma alustasin Filipiinidel, ei olnud mul mingeid töövõtteid ega teadnud ma, kust alustada. Ma palusin pastorit, kes rääkis kohalikku keelt – sama mida vaesed inimesed, kes ei oska seal inglise keelt, – et läheme mägedesse otsima inimesi. Valisime lihtsalt ühe piirkonna, kuna seal ei ole inimestel tööd ja nad elavad majades koos suurte suguvõsade kaupa.

Koputasime seal ukseta uksele ja küsisime: „Kas siin on kedagi kodus?”

Vastuseks kuulsime: „Jah on, mida soovite?”

Siis alustasime koosolekuga lõpuosast. Ma küsisin: „Kas teil on siin haiged?”

„Noh kõik on haiged.”

„Tulge välja.”

Nad tulid välja.

„Seiske ritta.”

Nad rääksid, mis haigused neil olid. Me lihtsalt panime nende peale oma käed Jeessuse

Kristuse nimel ja käskisime: „Jeesuse Kristuse nimel ma kuulutan su terveks.”

Ja Jumal tegi imesid, sest tema on imetegija. Meie oleme üksnes tema tööriistad maa peal. Jumal hakkas neid tervendama. Nad olid nii hämmingus ja rõõmsad, kuulasid jutlust ja andsid oma elu Kristusele. Nii hakkas sõna levima.

Kui see sobis Jeesusele, et minna kõikjale ja kuulutada – sedasama tegid apostlid, – siis miks ei kõlba selline avalik evangeeliumi kuulutamine tänapäeva inimesele. Kui see sobis John Wesley, Whitefieldile ja metodisti rajajatele, peaks see sobima ka meile. Vastav näide on Päästarmee. Nad läksid sinna, kus nad kohtasid tavalisi inimesi.

Vastavalt sellele ei mõistatud ka nelipüha ärkamist tollaste inimeste poolt traditsioonilistes kirikutes. Ka see liikumine pandi väljatõugatute nimistusse. Mis tahes kirikkond see polnud, kui algas uuendus, ei olnud sellega päri.

Ole radikaalne ja hakka tegutsema. Jumal täidab sinu suu sõnadega ja vägi tuleb sellest, kui sa avad oma

sõnalaeka. Kui sõna on istutatud sinu südamesse, on sealt midagi tulla. Kui sa aga istud ja vaatad „Vapraid ja ilusaid” ning pöörivad vaid sõrmi, siis ära oota, et vägi sind täidaks. Sinu sisse on asetatud terve jõujaam Pühas Vaimus.

Rääkides sellest, mis on ärkamine ja mida see ei ole tegelikkuses, on oluline mõista ärkamise loomust. Ebatavalised nähtavad elemendid ärkamises on need, millest sageli räägitakse seoses ärkamistega ja unustatakse ära tegelik ärkamise alus.

Esmalt on ärkamine pigem erand kui norm. Võime raamatutest leida lõputult lugusid ärkamistest, mida on oodatud palve ja paastuga. On kasutatud erinevaid meetodeid ärkamise ootamisel. Võime reklaamida ärkamist, et seda esile kutsuda kirikus, mis on leige.

On õige kutsuda inimesi palvetama ja paastuma, hüüdma Jumala poole, kahetsema, nutma altari ees jne. Ma ei pea neid asju vähetähtsaks. Ometi peavad nimetatud tegevused sisaldama piibellikku olemust, mis aga sageli pole nii. Ärkamise puhul räägitakse pigem eba-

tavalistest ilmingutest ehk eranditest, mida me jälgime huviga.

Mt 17:2 öeldakse: „*Ja ta muudeti nende ees; ta pale säras otsekui päike, ta rõivad said valgeks otsekui valgus.*” Salmis 5 räägitakse, kuidas nende kohale ilmus pilv, mida jüngrid hakkasid vaatama: „*Ja enne, hää! ütles pilvest: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel, teda kuulake!*” Taevaisa käskis jüngritel kuulata Jeesust, mitte imestada ega pöörata tähelepanu ebatavalistele ilmingutele.

Ka mina armastan ebatavalisi olukordi ja olen sellistes osalenud. Olen näinud väga erilisi imesid. Kuid olulisim on kuulda, mida Jeesus ütleb, nii et sõna, võidmine ja imed käivad koos, mida ei tohi üksikest lahutada.

Olen osalenud ärkamistes, kus on esinenud erinevaid dramaatilisi sündmusi, kuid tähelepanu ei tohi pöörata ainult nendele, nagu oleks ärkamine üksnes selles.

Ärkamist ei ehitata nendele ilmingutele, vaid heale Jumala sõnale. Kuid ka Jumala sõna peab arenema ja järgima selles Püha Vaimu

võidmist. Need kaks asja käivad koos, kuna ilma selleta on tegemist liiga kerge vundamendiga.

Ajaloo on tunnistusena lugematuid ärkamisi, millele inimestena reageerime erinevalt, sageli emotsionaalselt ja me otsekui kaevume mingisse Jumala väe ilmingusse. Olen kohanud inimesi, kes on orienteeritud väeilmingutele ja on pettunud, kuna nad ei ole sellest edasi liikunud.

Kui Jumal annab väe ja sa koged seda oma emotsioonidega, on tema tahe sind selle läbi värskendada, virgutada ning täita. Eesmärgiks on see, et sina hakkad tegutsema ega jää sellesse kiikuma või puhkama. Sellest oleks kasu ainult sinule.

Jumal annab sulle väe selleks, et jagada seda sind ümbritsevate inimestega. Selle tõttu saime me ristitud Püha Vaimuga ja selle tõttu said ristitud apostlid, sest vägi näitab, et Jumal elab nende keskel kui elav Jumal, kes tegutseb teis ja meis, ega ole lihtsalt mingi kuju. Ei tohi jääda peatuma emotsionaalsetes kogemustes, vaid see annab meile aluse edasiminekuks.

Tunnen igas ärkamises inimesi, kes on suundunud emotsionaalsest kogemusest edasi ja on täna suure kiriku pastorid või töötamas misjonipöllul. Nad suudavad taluda kannatusi, läbikatumusi ja tagakiusu, mis tabab automaatselt kõiki, kes kuulutavad Jumala sõna.

Meenutan suurt Walesi ärkamist, mis kestis vaid mõne aasta sagedaste pikkade öiste palvekoosolekutega ja keskendumisega kallihinnalisele intensiivsele palvele emotsionaalselt pingeliste appihüüdmistega koos silma-veega ja muude ilmingutega.

Filipiinide rahvas on eripärane selle poolest, et kui koosolekutel toimub ühispalve, siis enne kui hakkan palvetama inimeste eest, kogu kogudus nutab. Sõltumata sellest, millisesse kirikusse minna, nutavad inimesed suure häälega.

Mõtlesin algul, et see on suur ärkamise märk ja kõik kahetsevad, kuid see ei ole nii. Nad üksnes väljendavad sellega oma kurbust ja arvavad, et koguduses võib nutta, sest elu on seal üsna karm.

Kultuurilise tausta tõttu ei

tohi nad oma tundeid välja näidata tavaelus. Nad küll naeravad vaikselt ja rahulikult ning on rõõmsad oma põhiloomuselt, kuid nad ei näita välja nuttu või kurbust, juhtugu mida tahes. Isegi kui nad elaksid kõige kohutavamas slummis, peavad nad näitama head nägu.

Tulnud koosolekule, arvasid nad, et seal tohib nutta oma kurbuse pärast. Selle tõttu ei ole nutt tingimata väga kõrge meelega paranduse kvaliteedi väljendus ega sisalda alati kahetsust. Jumal on andnud meile tunded ja sa võid kas nutta või naerda, aga alles siis, kui sellega kaasneb sise mine muutus, on see õige.

Olen näinud, et nutu käigus toimub inimese muutus põhihoiakutes. Olen näinud muutusi ka naeru kaudu ega hülga kumbagi neist, kuid sellest tuleb edasi minna.

Kui edasi ei minda, saabub pettumus, et midagi ei toimunudki. Viga on nendes endis, kellest on seejärel saanud variserid ja kritiseerijad. Laseme igal lillal õitseda. Puud tuntakse selle viljast, siis kui see kannab palju vilja.

Kui näiteks ärkamine saabuks Soome rahvale, siis

nagu tavapäraselt saadetak-
s kõik tuletõrjujad tuld kustu-
tama, kuna ärkamine ei tul-
nud meie kogudusse või ei
tulnud see sellisel viisil, nagu
meie ootasime.

Ei pea jälgima üksnes
draamat või inimeste erine-
vaid reaktsioone. Reageeri
sina omal viisil, kuid ära
mõista hukka teist, kes on
temperamentsem ja reageerib
teisiti. Need on kõik ärkamise
takistused.

Ap 14:22 on kirjutatud: „...
et meil tuleb paljude viletsuste
kaudu sisse minna Jumala
riiki.”

Loomulikult on Jumala
antud dramaatilistel ilmingu-
tel oma šokiteraapiline mõju
selle objektile. See äratav
magava inimese kindlasti, nii
nagu varasel hommikutunnil
plärisev äratuskell või huil-
gama hakkav tuletõrjesireen.

Sain kord oma elu kohu-
tavama šoki siis, kui tegelesin
kontoris kirjatööga ja maja
häiresireen ootamatult tööle
hakkas. Tormasin suitsusse
kööki, kus õnneks oli üksnes
kartul põhja kõrbenud. Sellest
piisas minu äratamiseks
seniks, kuni normaalsus
taastus.

Mõned ärkamised on kest-
nud sajandeid ilma, et me
pole isegi märganud, et need
on järelmõjud algupärasest,
kuna neist on kadunud šokee-
riv mõju, mida tänapäeval
mõistame šokiteraapiana.

Neil ärkamistel on olnud
piibellik alus, mida võib öelda
endiselt nähtaval oleva Lut-
heri tegevusele järgnenud
ärkamise suhtes. Sama võib
öelda baptistide ja meto-
distide ärkamise suhtes, kes
tegutsevad edasi kirikutena;
samuti kõikjal eksisteerivate
nelipüha kirikute kohta,
millel on olnud teoloogiline
vundament, mis on vahel
sumbunud ka traditsiooni-
desse, kuid mille mõju on
jõudnud miljoniteni.

Walesi ärkamisel ei ole küll
selgepiirilist järgijaskonda,
kuid nelipüha ärkamine
rajaneb osaliselt sellele lii-
kumisele. Walesis on saanud
puudutuse sellised nelipüha
ärkamise pioneerid nagu ven-
nad Evansid, Williamsid ja
mitmed teised.

Kui ärkamine saabub, ära
võta kohe veeämbrit ega viska
hukkamõistvat veesahmakat
nende inimeste peale. Vaata ja
kuula. Uuri ja küsi Pühalt
Vaimult, mitte religioossuse

vaimult, kas see on või ei ole ja mis on selle viljad. Nii ütles ka juutide õpetaja Jeruusalemmas, et ärgu mõistetagu kohe hukka, sest kui see ei ole Jumalast, siis läheb see tühja. Aga kui see on Jumalast, siis sõdime vastu Issandale.

Ma palvetan, et ärkamine Soomes võiks tulla esile. Ja ma tean, et kuigi me ennast ka puhastamise, puhastamise ja puhastamisega puhastaksime, ei pruugi see sellel viisil toimuda.

Kui ärkamine on saabunud, on see langenud sageli maa pimedamatesse ning patusematesse linnadesse ja paikadesse, kuna Jumal soovib seal ennast ilmutada ning

äratada inimesi patust. Kui nad saavad täidetud ja tajuvad Püha Vaimu tegevust, põhjustab see neis tõelise meeleanne, mis toob esile muutuse.

Seejärel peab toimuma jüngri koolitus. Ka meie piirkonnas on jüngerdamist. Oleme Paapual õpetanud pastoreid, et võtke kaasa vastpöördunud ja minge nendega koos algse meetodiga inimeste juurde küladesse, majadesse, džunglisse, nii et vastpöördunud õpivad, nähes sellist tegevust ja imesid toimumas. Sama peame tegema ka meie.

ANNE MIETTINEN

Usaldan Jumalat!

Paljudel meist on elus midagi, mis haiget teeb. See võib olla valu minevikust, valulikud sündmused olevikus, pettumused või purunenud lootused ja ootused. Tahan teid täna julgustada, et Jumal on vastus kõigele. Võibolla tunned, et oled Jumalas pettunud, sest oled temalt midagi palunud, kuid pole seda saanud.

Jumala plaan ei ole alati meie plaan. Tema teed pole alati meie teed, ja sama on ajastusega. Tunnen, et pean teid julgustama, et Jumal ja tema sõna on vastus sulle. Küsimus ei ole Jumalalt abi palumises, vaid tema sõna õppimises. Kui sa ei tunne Jumala sõna, siis ei tea sa ka tema teid.

Jeesus ütles: "*Mina olen tee ja tõde ja elu, ükski ei saa minna Isa juurde muidu, kui minu kaudu.*"

Olles 35 aastat sügavalt õppinud Jumala sõna, võin tõdeda, et Piiblis on vastus igale probleemile meie elus. Mis iganes teie elus toimub, sõnakuulelikkus Jumalale on vastus, mis lahendab iga probleemi. Allumine Jumalale on lahendus igale probleemile.

Jumal ei palu iial sul midagi teha või tegemata jätta, ei tema sõna ega sinu sisetunde kaudu, ilma et see oleks sinule kõige parem. Nii ma anun teid – ärge andke alla! Pingutage edasi! Laske Jumalal oma haavad tervendada. Arenege ja saage täiskasvanud kristlaseks, nii nagu Jumal seda tahab.

Vahel peame oma mõtetest, soovidest ja vajadustest eemalduma ning küsima Jumalalt, mida saame kellegi teise heaks teha. Teiste inimeste aitamine on oluline tervenemiseks enda elus. Kas keegi ütleks aamen?

Seeria "Väge täis mõtted" põhineb mu raamatul "Väge täis mõtted". See õpetab inimestele, kuidas mõelda.

See tähendab võtta iga päev aega, näiteks hommikuti, sest see juhib päeva õigesse suunda...

Kuid võid eralda aja üks-kõik millises päeva osas, et mõtiskleda eesmärgistatud mõtteid. Uuenda oma meelt - lase Jumala sõnal imbuda oma teadvusesse ja alateadvusesse. Lase uuel mõtteviisil kujuneda selliseks harjumuseks, et su reaktsioon elu keerdkäikudele oleks sootuks teistsugune.

Üks esimestest väge täis mõtetest, millele mõelda ja mida välja öelda, kuni see saab osaks meist, on: "Suudan teha kõik, mida elus vaja, tänu Kristusele, kes annab mulle väe."

Suudan toime tulla kõigega, mida elu toob, läbi Kristuse, kes teeb mind vägevaks. Kui sellele piisavalt kaua mõelda, siis ootamatu juhtumi korral, mis sulle pettumust valmistab või sind häirib, selle asemel et öelda: "Oh, ma ei suuda enam!", ütled kõigepealt otse vaimust: "Suudan teha kõik, mida elus vaja, tänu Kristusele, kes annab mulle selleks väe."

Oleme jõudnud viie väge täis mõtteni 12-st. Nendeks

on: "Suudan elus kõik läbi Kristuse."

"Jumal armastab mind tingimusteta."

"Ma ei suvatse hirmus elada."

"Mind on raske solvata ja ma olen kiire andestama."

"Armastan inimesi ja mulle meeldib neid aidata."

Viimasest tahaksin rohkem rääkida, sest arvan, et inimeste armastama õppimine on üks tähtsamaid asju, mida iial teha saame.

Ärgem iial unustagem, et Jeesus ütles: *"Ma annan teile uue käsu: armastage üksteist nii nagu mina teid olen armastanud... Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid..."*

Julgustan teid valima kolm inimest, keda tunnete või kellega läbi käite, igaks päevaks; ja kui valik otsa saab, hakka otsast peale. Mõtle iga päev ühele asjale, mis sulle temas meeldib ning ütle see välja kõva häälega. Ütle seda 3 – 4 korda päevas. Järgmine päev võta taas kolm inimest. Leidma peab vaid ühe omaduse iga inimese kohta, keda tunned.

Me kõik teame, mida me tavaliselt teeme. Me ei pea

selleks vaeva nägema ega pingutama. Mõtleme nimelt asjadele, mis inimestes valesti on ja mis meile ei meeldi. Olen avastanud, et kui tahan olla Jumalale meelepärane, siis pean seda tegema teadlikult. Ma ei saa oodata, kuni see juhtub iseenesest.

Mõnikord teen seda hommikukohvi valmistamise ajal kohe pärast voodist tõusmist koos näopesu ja hambapesuga. Haaran oma telefoni laadimast, sest hoidku Jumal, kui keegi helistab ja ma ei vasta. Nagu enamus teistki.

Niisiis tuleb kohvitegemise ajal mu pähe mitu korda mõtteid inimeste asjadest, mis mulle ei meeldi. Saatanale meeldib meid juba varahommikul mõjutada ja saavutada kontroll meie päeva üle. Arvan, et kuna oleme veel veidi unised ja pahurad, püüab ta meid ära kasutada, sest ta arvab, et me pole sel tunnil veel väga agressiivsed.

Mõni hommik seisan kohvikannu juures, pidžaama seljas, ja ütlen: "Ole vait!" Ma armastan seda inimest ja ma ei kavatsen temast halbu mõtteid mõelda. Siis tulebki kasuks, kui üks positiivne mõte nendest varuks on.

Mina näiteks teen nimekirja oma pereliikmetest ja mõnest sõbrast. Siis küsin: "Mis mulle minu abikaasa juures väga meeldib?"

Temaga on lihtne läbi saada ja see tähendab mulle nii palju! Inimestel võib palju vigu olla, kuid kui nendega on kerge suhelda, siis see on suur asi! Dave'il muidugi ei ole teisi vigu, kuid hea on see, et temaga on kerge läbi saada.

Mu tütar Laura on väga kohanemisvõimeline – nõus oma plaane muutma. Mulle meeldib vaba ja kohanemisvõimeline tütar. See on hea! Kui mul on plaan, ei muudaks ma seda nii kergelt kui tema, aga mulle meeldivad inimesed, kes minu järgi kohanevad. Ja tema kohaneb!

Võin talle täna õhtul helistada, kui tagasi hotelli jõuan, ja küsida: "Saaksid sa mulle pühapäevaks tšillihautist teha?" Ja tema ütleks: "Jah, vast ikka saan, mis kel-laks sa seda tahad?" Nii lihtne see olekski.

Meie teine tütar Sandra hoolib väga inimestest. Ta on kaastundlik hing, kes hoolib teistest.

Kui palun midagi meie vanimal pojalt Davidil teha,

siis ta seda ka teeb. Ta viib töö lõpule ilma, et peaksin mitu korda paluma.

Meie noorim poeg on Dan, kes on meie pesamuna, kuigi ta on 31aastane. Noorim laps on alati pesamuna, olgu ta kui vana tahes. Tal on palju häid omadusi, kuid eriti meeldib mulle see, kuidas ta oma emmet armastab. Ta saadab mulle sõnumeid kirjutades: "Ma armastan oma emmet!"

Ega ta midagi muud ei peagi tegema, sellest on küllalt. Ja ma arvan, et ta teab seda ja sellepärast ta seda teebki. Aga ta on ka väga kaitsev minu suhtes ja see loob minus erilise tunde.

Siis mõtlen paarile sõbrale, kes meie meeskonnas on – Mike ja Penny, kes koos meiega reisivad. Mike on laval käinud ja Penny on administratiivtegevuse assistent.

Usaldan neid! On võrratu, kui su elus on sellised inimesed. Ma pea kunagi muretsema, et nad minust selja taga paha räägiksid või ütleksid kellelegi midagi, mida ei tohiks.

Sellega tahan tuua näiteid, kuidas ette võtta oma tut-tavad – vaid kolm iga päev ja mõelda nende headele

omadustele. Kui neist pikema aja jooksul armastavaid mõtteid mõelda, siis isegi kui nad midagi teevad, mis sind veidi häirib või ärritab, oled nende suhtes juba nii hästi meelestatud, et häirivast on kerge üle saada. Aamen?

Õelge: "Hea mõte, Joyce! Hakkan nii tegema!"

Nüüd tahan rääkida kuuendast punktist: "Usaldan Jumalat täielikult, muretsemiseks pole põhjust."

Peame õppima Jumalat usaldama ja mitte püüdma asjades selgusele jõuda ega pea me pidevalt muretsema. Tahan aidata teil jõuda sinna, kus teie automaatne vastus probleemile on: "Ma usaldan Jumalat!"

Niipea, kui probleem tekib, ei tee sa midagi muud kui seda. Sinu esimene reaktsioon on: "Ma usaldan Jumalat."

"Kas sa kuulsid, et töö tuleb koondamine?"

"Ma usaldan Jumalat! Usun, et ta aitab mul mu töö alles jätta ja kui ei, siis leiab ta mulle parema. Ma usaldan Jumalat."

"Kas kuulsid, et aktsiaturul oli suur langus?"

"Ma usaldan Jumalat."

"Sain arstilt halva uudise."

"Ma usaldan Jumalat."

"Homme pidime piknikule minema, kuid lubas vihma."

"Ma usaldan Jumalat."

Hämmastav, kui õnnelik sa võid olla, kui õpid usaldama Jumalat.

Ütled: "Ma ei saa midagi parata, olen muretseja."

Võibolla ei ütle sa iial enam nii. Räägin teiega täna nagu ema. Istun siia maha ja õpetan teile, kuidas mõelda. Võibolla ei ütle sa enam iial: "Olen muretseja," vaid: "Ma ei muretse. Usaldan oma elu täielikult Jumala kätte."

Miks peaksime muretsema? Mure on mõttetu. Peale vihasdamise ei too see midagi ja see ei muuda mitte midagi! Muretsemine on nagu kiiktoolis kiikumine – võid seal terve päev istuda, kuid sa ei jõua kuhugi. Päeva lõpus istud ikka samas kohas, kus päeva alguses.

Muretsemisega on sama. Seejuures piinab sind mure ja põhjustab haigusi. See on teravist kahjustav. Uuringud näitavad, et 87% haigustest on seotud vale mõtlemisega.

See ei tähenda, et sümptomid õiged pole või et haigus paika ei pea. Jumal aga ei loonud meid taolise stressi all elamiseks.

Mina usun, et pikk päev koos raske füüsilise tööga võib tervisele hea olla. Kuid terve päev muretsemist ja arupidamist võib sind äärmiselt üle koormata, kuni oled rampväsinud. Nüüd aga ütleb Piibel: "Ära muretse!"

Ära muretse homse pärast! Ära muretse söögi, joogi või riiete pärast. *"Aga otsige esmalt Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi! Ärge siis hakake muretsema homse pärast..."*

Miks? *"... sest homne päev muretseb ise enese eest!"* Igal päeval on oma mured. Õnneks annab Jumal meile igaks päevaks armu selle kõigega toime tulla.

Sama printsiip käis iisraellaste kohta, kui nad läbi kõrbe läksid. Igal hommikul sadas neile taevast imeleiba e mannat, kuid nad said seda ainult ühe päeva jao. Neile öeldi, et kui nad tahavad seda varuks koguda, hakkab see rikkuma ja haisema.

Tihti peale inimesed kurdavad, et nende elu pole suurem

asi. Ja arvatavasti ei olegi, kui täna homsetele muredele lahendusi otsid. Peame õppima usaldama Jumalat päev korraga. Ära püüa homsest sotti saada. Täna Jumalat käesoleva päeva eest. Ta annab sulle kõik, mida tänasteks tegemisteks vajad.

Võin öhtu otsa korrutada: "Ärge muretsege!" Kõik nõustuksid sellega, et see on suurepärane mõte, kuid osa teist läheksid koju ja muretsesid ikkagi.

Olen praktiline inimene, nii et küsin Jumalalt tihti abi: "Jumal, õpetan muretsemise teemal. Mida peaksin neile ütleva, mis aitaks neil murda läbi takistustest ja lõpetada muretsemine?"

Räägin teile avastustest enda elu põhjal. See on ainus asi, mille tean tõele vastavat ja mis on loogiline.

Usun, et ainus viis muretsemisest lahti saada on teha seda nii kaua, kuni mõistad, et sellest pole midagi kasu. See võib võtta aega 5 või 10 aastat! Loodetavasti ei lähe sul nii kaua. Minul võttis see aega 40 aastat. Loodan, et olete minust targemad.

Sain aru, et pidin oma võimete lõppu jõudma. Tihti-

peale oleme nii ennast täis, et usume sinisilmselt, et kui oma probleemidest piisavalt kaua mõelda, siis leiame lahenduse!

Tegelikult aga, kui arvame leidvat lahenduse, ei tea me ikkagi rohkem, kui enne. Me lihtsalt ei tea, et me ei tea. Meil oleks palju kasulikum oodata Jumala juhtnööre, kuni teame, et meie südames on õige vastus. Seni aga usaldame Jumalat.

Räägin teile püüdlusest jõuda asjades selgusele. Kas siin on inimesi, kes püüavad asjades selgusele jõuda? "Mida teha? Mida teha?" Usun, et igaühele meist saadetakse iga päev spetsiaalseid deemonide, kes istuvad meie öla peal ja sosistavad meile: "Mida sa nüüd teed?" Mida sa nüüd teed? Mida sa nüüd teed?"

Ja kui nad teilt reaktsiooni ei saa, siis räägivad nad läbi teie sõbra: "Kuulsin, mis sinuga juhtus. Mida sa nüüd peale hakkad?"

Hämmastav, milliseid rumalusi inimesed vahel ütlevad. Miks nad peavad kohe hakkama teie probleeme lahkama? Teie püüate neid unustada, aga nemad tahavad nendest rääkida.

Imestan, kuidas ajakirjanikele meeldib minust kirjutada. Poleks iial arvanud, et ma nii tähtis olen, et nad tahaksid iga pisiasja lehte panna. Kõik teised võivad teha sedasama, ilma et neid lehte pandaks. Kui aga mina teen, siis olen ajalehes.

Üks päev keegi, kui tegin midagi meeldivat – käisin maniküüris – siis sealne teenindaja ütles: "Küll te olete viimasel ajal ikka tihti uudistes olnud!"

Mina: "Tõesti või? Ma ei teadnudki, ma ei pööra sellele tähelepanu."

Tema aga vatras muudkui edasi, kuni ütlesin talle: "Tead, mis? Mina ei vastuta oma maine eest. See on Jumala probleem." Kui nad minust rääkida tahavad, siis rääkigu. Ma tunnen oma südant ja tean, kes ma olen. Ma ei raiska oma aega sellele. Ei!

Selle arusaamiseni jõudmiseks kulus ikka kaua aega. Ärritusin aastaid, kui enda kohta valesid lugesin. Olin valmis kohtuma toimetajaga ning seda ja teist tegema. Ainus, mis juhtus, oli see, et mina vihastasin ja Saatan naeris. Nüüd aga naeran

mina ja vihasan Saatanat! Teie peate õppima tegema sama.

Kellelegi ei meeldi, kui nendest halba räägitakse. Aga teadke, et teie ülesanne pole selle pärast muretseda, sest teie maine eest ei vastuta mitte teie, vaid Jumal. Ja kui te pole talle veel seda vastutust andnud, siis tehke seda täna!

"Jumal, annan Sulle oma maine. Ma ei kavatse elada muretsedes, mida tahes inimesed minust räägivad. Olen vaba elama sellisena, nagu olen ning lasen Sinul olla teejuht. Teen, mida Sina tahad ning inimesed mõelgu mida tahes."

Sest teate – keegi mõtleb alati midagi. "Toetu, usalda ja looda Issanda peale kõigest südamest..." Ja veel millest? Mõistusest! "Looda Issanda peale kõigest südamest ja mõistusest ning ära toetu omaenese mõistusele või arusaamadele."

Julgustan teid ära harjuma mitteteadmisega. Ausalt öeldes käivad õhus rippuvad küsimused Jumala usaldamise juurde. Paljudel teist on küsimusi, millele soovite vastuseid, aga kui te need

vastused saaksite, poleks vaja enam Jumalat usaldada. Nii et kui teil praegu veel vastuseid pole, siis üks asi, mis teil on, on võime usaldada Jumalat.

Keegi meie enda töötajatest ütles üks päev midagi, mida tihti kuulen. Suurepärane inimene, aga antud olukorras ütles ta: "Enam ei jää muud üle, kui vaid usaldada Jumalat."

Mina ja paljud teised oleme sama öelnud. Seekord aga kuulasin ja mõtlesin, et võin kihla vedada, et see väljend häirib Jumalat.

"Enam ei jää muud üle, kui vaid usaldada Jumalat."

Nagu see oleks viimane väeti võimalus pärast kõige muu proovimist. Ja nüüd on jäänud veel vaid viimane valik – usaldada Jumalat. Ma ei usu, et ta seda niimoodi mõtles, kuid arvan, et peaksime muutma viisi, kuidas sellistest asjadest räägime.

Peame mõistma, et Jumala usaldamine on suurim privileeg meie elus! Milline au on öelda: "Mis iganes probleem mu elus ka ette ei tuleks – ma saan loota Jumala peale! Jumal armastab mind! Ma ei pea elama hirmus! Jumal on

minu poolel ja saan oma probleemid anda temale, heita temale oma mured ja nautida elu seniks, kuni tema minu asjaga tegeleb."

Ma ei tea ühtegi kohta, kus sellist kaupa teha saab! Kui kuuleksime, et linnas on firma, kes 500 dollari eest kõik meie probleemid endale võtaks... See on see, kui rumalad me oleme.

Me võtaksime pigem järjekorda ja maksaksime raha selle eest, et anda oma probleemid ära. Teeksime seda meeleheitlikus lootuses, et äkki see töötab.

Te astuksite nende juurde ja ütleksite: "Palun, siin on mu probleemid. Annan need kõik teile. Siin on 500 dollarit."

Kuid te saate seda teha Jumalaga! Tasuta! Iga päev. Ainus viis seda teha on alanduda Jumala võimsa käe alla.

1. Peetruse kiri ütleb: *"Alanduge siis Jumala võimsa käe alla, et Tema teid ülendaks õigel ajal."* Järgmine salm kõlab: *"Heitke kõik oma mure tema peale, sest Tema peab hoolt teie eest."*

Me ei saa muretsemist lõpetada seni, kuni mõtleme

oma uhkuses, et suudame ise oma probleeme lahendada. Nii et juhul, kui te pole veel aru saanud, siis ütlen teile midagi, ilma et teid sellega solvata tahaksin. Sa ei ole piisavalt tark, et ise oma elu juhtida! Mina pole ka! Jumal tahab meie eest hoolitseda! Ta ei tee seda aga seni, kuni meie tagasi astume.

"Heitke kõik oma mure Tema peale, sest Tema peab hoolt teie eest!"

Tema hakkab meie eest hoolt kandma siis, kui lõpetame ise enda eest hoolitsemise. Nii soovitan teil enesehoolitsusest pensionile jääda, korralda endale pensionipidu ja hakka elu nautima!

Inimesed ootavad nii väga pensionipõlve. Teate, mul on nii hea meel, et jäin enesehoolitsemisest pensionile. Muretsemisest pole mingit kasu, küll aga teeb see õnnetuks, muudab teid pahuraks ja ebameeldivaks suhtlejaks, kiirendab vananemist ja põhjustab mitmesuguseid terviseprobleeme – ja ei midagi kasulikku!

"Ma ei saa sinna midagi parata, olen muretseja!"

Nii ei tohi öelda! Sinu uus tunnistus on: "Ma ei muretse! "Ma ei muretse!" Ütle seda sada korda päevas. "Ma ei muretse, vaid usaldan Jumalat!" Minu esimene reaktsioon probleemile on: "Ma usaldan Jumalat!"

On äärmiselt oluline, et mediteeriksime Jumala sõna üle ehk mõtleksime sellele. See tähendab, et see peaks saama meie elu igapäevaseks osaks. On oluline uuendada oma teadvust ja alateadvust

Jumala sõnaga. Nii saame olla valmis mis tahes sündmusteks elus. Mulle meeldib pidevalt öelda: "Suudan teha kõike, mida vaja, Kristuse läbi, kes mulle jõudu annab."

Pidin õppima uut moodi mõtlema, et seda teha. Sinu mõtted kasvavad sõnadeks, tegudeks ja suurepäraseks tulevikuks.

JOYCE MEYER

Dwight L. Moody

Chicago... Meeletu, fantastiline Chicago! Rõõmus tõusmine koos väikeste hirmukübemekestega haaras 19aastast noormeest, kui ta väljus, et jalutada ja vaadata selle noore linna omanäolisust maa lääneosas. Oli 1856. aasta sügis.

Lood, mida inimesed rääkisid Chicagost, süütasid noores D. L. Moodys säärase seiklusjanu, et ta kogus kokku oma säästud ja ostis ühe otsa pileti Bostonist Chicagosse.

Moody oli oli pikka kasvu ja energiline. Mitte just palju varem tuli ta Kesk-Massachusettsi metsadest, et töötada oma onu kingaäris. Et mitte põhjustada emale närvipingeid, ei teatanud ta temale oma sõidust Chicagosse enne, kui ta polnud saabunud Kaug-Läände. Sealt saatis ta konarliku käekirjaga kirjutatud kirja, milles selgitas, et otsustas proovida õnne kii-resti kasvavas linnas tuhandete miilide kaugusel kodust.

Üheks esimeseks asjaks uues kohas oli Moodyle ühine mine kohaliku kogudusega. Umbes aasta varem oli pühapäevakooliõpetaja tulnud kauplusesse, kus Moody töötas jalatsipakkijana, ja rääkis temale elu pühendamisest Kristusele. Noormees ei kahelnud. Ta näis olevat valmis selleks otsuseks juba ammu. Sellel päeval sündis ta uuesti ja asetaski Jeesuse oma elus esikohale.

Hiljem jutustas ta sellest, mis temaga siis juhtus: „Mulles näis, et päike hakkas paistma palju eredamalt kui varem. Ta otsekui naeratas mulle.” Ta hakkas kohe teenima teda, kes päästis tema elu.

Chicagos asus ta tööle jalatsikauplusesse ja seal töötades otsis ta võimalust vaimulikuks teenimiseks. Ta otsustas üürida lava vanas plymouthi kirikus, et igal pühapäeval täita see noorte inimestega.

Eriti huvitasid teda tänava inimesed. Ta vestles nendega kohtumisel, ta leidis neid baarist, külastas varjupaiku, kutsus nad välja voodist ja viis kirikusse. Mõne aja

pärast rentis ta juba ühe asemel nelja lava.

Moody ei olnud rahul sellega, et kirikud jäävad tühjak, samas kui tänavanurkadel seisavad noortekambad, kellele keegi ei räägi Kristusest. Sellepärast läks ta neid otsima. Chicago oli karm ja julm linn. Noored elasid kõlvatut elu ja kirikud jõudsid hea sõnumiga väheste inimesteni. Kuid Moody otsis neid ja viis nad oma kirikusse.

Pühapäeval ei pidanud ta minema tööle. Moody ei olnud selline, kes puhkepäeval istub ilma tegevuseta. Ta teadis, et Wells-tänav misjonil on päevased tegevused pühapäevakooliga ja ta soovis olla seal õpetaja.

Kujutage ette Moody üllatust, kui ta sai vastuseks, et nad väga hindavad tema valmisolekut, kuid et neil on juba 16 õpetajat, kellest neli on tudengid. „Te võite meil õpetada,” öeldi talle, „kuid te peate ise endale õpilased leidma.”

Just nii Moody tegigi. Järgmisel pühapäeval kogus ta endale esimese grupi 18 noormehest ja tuli nendega kirikusse. See oli tema esimene

pühapäevakooli klass. Õpilaste hulgas oli lihunik Bill ja mitmeid teisi pidevaid baarikülastajaid.

Moody töötas sellise järjepidevuse ja energiaga, et omandas varsti inimestepüüdja kuulsuse.

Kuidas noorukitele ka ei meeldinud Moody ise, misjonit nad ei armastanud. Seetõttu avas Moody oma pühapäevakooli *North Market Hallis*. Kõik noormeestele! See oli nende pühapäevakool ja ta kavatses teha kõik nii, nagu neile meeldib. Välja arvatud kolm üksikut juhtumit, kui ta andis neile karistuse, et hoida koolis korda.

See pühapäevakool ei sarnanenud ühegi tavalise kiriku pühapäevakooliga. Keegi Moody kaastöolistest jutustas: „Kool oli ülerahvastatud. Noormehed ja neiud, keda ma polnud kunagi varem näinud, pilkasid ja panid tugevasti õpetaja kannatuse proovile. Ometi näitasid nad laulmise ajal oma tegelikke tundeid. Ma pole kunagi kuulnud sellist laulmist. Poisid-ajalehemüüjad demonstreerisid oma uskumatuid kopsuvõi-

meid, ja teised ei jäänud nendest maha.”

Moody oli seal nii juhataja kui koristaja. Laupäeva õhtul toimus samas ruumis tantsupidu. Sel ajal sai Moody juba ametikõrgendust ja töötas müügijuhina. Ta pidi kiirustama, et jõuda tagasi väljasõidult laupäeva õhtul, koristada ära õllepudelid, pühkida ära konid ja asetada kohale toolid järgmise päeva pühapäevakooli tarbeks. Umbes kell kaks päeval täitus ruum viiekuuesaja noore inimesega. Kuni esinesid teised jutlustajad, ootas Moody oma järjekorda.

Vaatamata tema täiuslikkuse püüdlusele ja energiale, ei näinud Moody endas jutlustaja võimeid. Ta pidas ennast mitte jutlustajaks, vaid „taotlejaks”. Keegi jutlustaja nimetas teda „chicago kristlik kõu”. Ta oli pidevalt liikumises ega väsinud isegi pärast suhtlemist viiekuuesaja lärmaka õpilasega. Ta elas nende jaoks ja oli õnnelik, kui oli nende kõrval.

Hämmastuseks tema pühapäevakool kasvas. See kasvas, kuni seinu hakkas sööma

vamm, kuni vanemad hakkasid pöörduma tema poole palvega leida nende lastele kirik, kus oleks ruumi igahelale. Nii algas see, mida hiljem nimetati Moody Memoriaalkirikuks Chicago põhjaosas, pannes aluse ühele suurimale keskusele ameerika vaimulikus töös.

Moody oli iseloomulik joon, mis kindlustas talle edu noorte juures: ta ei soovinud töötada traditsioonilisel viisil. Kui oli võimalik teha midagi paremini, nii nagu see meeldib noortele, ta tegi seda. Tal oli tähelepanuväärne võime luua kogunemistel ootuse atmosfäär.

Vaatamata oma esmasele veendumusele, et ta on üksnes „taotleja”, arendas Moody sellise jutlustamisoskuse, et jättis hiljem oma igapäevase töö. Sel ajal alustas tegevust Noorte Meeste Kristlik Ühing. Moody oli vastutav NMKÜ esimese hoone rajamise eest Ameerikas ja hakkas juhtima selle Chicago osakonda.

Tema pühapäevakool jätkas kasvamist. Ta ostis poni, et vedada õpilasi kodust pühapäevakooli ja oli alati entu-

siastlik. Noored said täidetud samasuguse sooviga nagu Moody tunda Piiblit ja Issandat Jeesust Kristust.

Kulus veel veidi aega ja Moody hakkas jutlustama auditooriumides kümnest tuhandest kuni kahekümne tuhande inimeseni. Koosolekuid peeti New Yorgi hipodroomil, Ülemaailmses laadakeskuses Chicagos, Londoni Haymarketi ooperimajas ja kõikjal, kus oli võimalik koguneda kuulama. Teda nimetati „oma aja suurimaks inimeseks”. Ta valgustas maailma oma jutlusega Jeesusest Kristusest.

Täna erineb Chicago tugevalt tolle ajastu linnast metsikus läänes, kuhu sõitis noor Moody. Kuigi linn on muutunud ja Moodyt enam ei ole, on uskmata inimeste vaimulikud vajadused sama suured. Nende vajadused täituvad mitte traditsiooniliste dogmadega, vaid vana kingitusena antud võimsa evangeeliumiga Jeesusest Kristusest.

INGE SKARO

